

Vinterbørn

Anders står foran hende, kridhvid i ansigtet. Lægen forlader stuen, og de er alene.

- De sagde i telefonen, at jeg sku komme, der var noget galt med barnet men de måtte ikke sige hvad?

- Det er en dreng.

- Ja?

- Han er meget lille 1.800 gr.

- Ja?

- Men han - han har ingen fødder-

Anders og Tenna ser et øjeblik på hinanden. Så lægger den glade, frimodige Anders sig ind over sengen og gemmer ansigtet i dynen. Tiden går. De ved ikke, hvad klokken er. De holder hinandens hænder. De tar om hinandens hals. De prøver at tørre tårerne væk fra hinandens øjne.

De ved ikke, hvad de skal gøre - hvad de skal tro eller tænke. Kun at en grænseløs sorg har ramt dem.

Tenna retter sig op. Hun har en halv times forspring frem for ham. Hun har nået at tænke sig en lille smule mere om end han. På en eller anden måde må hun prøve at indgive ham mod og styrke.

- Hele vores flippede liv, siger hun og kigger lige ind i hans feberhede ansigt, alting er blevet så småt sammenlignet med denne ene, store ting. Hun tar ham om skulderen. - Vi har fået vores livs udfordring.

De kommer og spør, om de vil se ham. Anders nikker. De kan da ikke sige, at de ikke vil se ham?

En barneseng bliver lydløst rullet hen foran dem i lyset fra natlampen - og de er igen alene.

I sengen ligger en meget lille lyshåret dreng med lukkede øjne.

Man kan næsten ikke mærke, at han trækker vejret.

De løfter dynen til side og ser. De føler efter under tøjjet. Han er to ting - en lille handicappet nyfødt - og deres eget kød og blod. Så rørende han er, den lille.

Anders løfter ham op og går frem og tilbage i den mørke fødestue med sin dreng.

- Jeg elsker sgu den lille skid.

Fra Dea Trier Mørch:

"Vinterbørn"

Gyldendal 1976).